

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň JUDr. Milady Haplové a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **A. S.**, zast. JUDr. Tatinou Babovákovou, advokátkou se sídlem Most, B. Vrbenského 1081, blok 725, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 176/2003 – 37, ze dne 30. 9. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Tatianě Babovákové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3225 Kč. Uvedená částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. OAM-2009/AŘ-2002, ze dne 10. 4. 2003, jímž tento zamítl rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-3126/VL-18-OL2-2001, ze dne 5. 11. 2001 jako opožděný. Prvoinstančním rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že stěžovatel nespĺňuje důvody udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 § 14 zákona o azylu a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahovalo správné poučení o možnosti a době podání rozkladu proti němu. Toto rozhodnutí převzal stěžovatel do vlastních rukou dne 28. 11. 2001. Rozklad, byť datovaný dnem 3. 12. 2001 byl správnímu orgánu doručen dne 14. 6. 2002, tedy po uplynutí stanovené sedmidenní lhůty ode dne doručení rozhodnutí. Rozklad tudíž nebyl podán ve lhůtě stanovené v § 29 odst. 2 zákona o azylu a žalovaný jej správně jako opožděný zamítl. Namítá-li stěžovatel, že rozklad ze dne 3. 12. 2001 podaný Nadejdou Bojarskou, jeho družkou, měl být posuzován jako rozklad společný, tedy i jménem žalobce, ztotožnil se krajský soud se závěrem žalovaného, že pro takové posouzení není důvod. Předmětné podání bylo učiněno Nadejdou Bojarskou, což vyplývá jak z úvodu její „žádosti“, tak i z dalšího textu, kde uvádí své vlastní důvody pro to, aby jí byl azyl udělen. Poukazuje-li nakonec žalobce na neúplně zjištěný stav věci, činí tak pouze v obecné rovině. Krajský soud však není povolán vyhledávat za žalobce případné vady rozhodnutí, a konstatuje proto, že podle jeho názoru bylo správním orgánem dostatečně prokázáno, že žalobce podal rozklad opožděně. Krajský soud v Ústí nad Labem proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel tvrdí porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem, konkrétně ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný podle stěžovatele nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci. Dále má stěžovatel za to, že důkazy, které si správní orgán pro rozhodnutí opatřil, nebyly úplné, čímž opět porušil ust. § 32 odst. 1, jakož i § 34 odst. 1 správního řádu, a nemohl tudíž správně posoudit pro rozhodnutí podstatné otázky skutkové a právní. Rozhodnutí žalovaného tak podle stěžovatele nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Stěžovatel se dále odvolává na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky v lednu 1992 v Ženevě, konkrétně na čl. 53, podle kterého se může stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování, ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory a v konečném součtu pak mohou vyvolat efekt, který může opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě, a čl. 43, podle něhož se opodstatněné obavy z pronásledování nemusejí nutně zakládat na vlastních zkušenostech žadatele, nýbrž to, co se stalo jeho přátelům, příbuzným a dalším členům stejné rasové nebo společenské skupiny, může ukazovat, že jeho obavy jsou opodstatněné. Takto formulovaná kasační stížnost byla následně opakovaně doplněna ustanovenou zástupkyní stěžovatele, a to dne 25. 1. 2005 a 11. 4. 2005. Zde se uvádí, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jež jsou specifikovány pod bodem V. jeho původního podání (porušení ustanovení o řízení před správním orgánem). Dále opakuje některé skutečnosti již dříve popsané v průběhu správního řízení. Z uvedených důvodů žádá Nejvyšší správní soud, aby rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 8. 11. 2004 popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje přitom na správní spis, zejm. na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: O žádosti stěžovatele o udělení azylu bylo rozhodnuto dne 5. 11. 2001, jak bylo uvedeno výše. Dne 4. 12. 2001 podala N. B., stěžovatelova družka, žádost podle obsahu posouzenou jako rozklad proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde v závěru uvádí: „Proto Vás, vážený pane ministře, žádám, abyste nám dal možnost začít nový život ve Vaší vlasti. Píší tuto prosbu společně se svým přítelem... Doufám v kladné vyřízení naší společné žádosti...“ Dne 27. 6. 2002 pak podal stěžovatel vlastním jménem rozklad proti rozhodnutí správního orgánu, k němuž mimo jiné přiložil podací lístek datovaný dnem 3. 12. 2001, na kterém je jako odesílatel uvedena N. B. a jako adresát ministr vnitra S. G. Tento rozklad zamítl ministr vnitra jako opožděný poté, co podání N. B. ze dne 3. 12. 2001 odmítl přijmout

jako rozklad „společně podaný“. Učinil tak zejména proto, že v azbuce vyvedený podpis, kterým bylo její podání opatřeno a který měl stvrdit, že je činí i stěžovatel, evidentně nebyl jeho podpisem. Ve srovnání se spisem se tento podpis vlastnoručním podpisům žadatele ani v nejmenším nepodobal. Rozklad, který pak stěžovatel prostřednictvím svého zástupce podal, byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 14. 6. 2002. Lhůta pro jeho podání ovšem uplynula již dne 5. 12. 2001. Takto podaný rozklad proto ministr vnitra posoudil jako opožděný. O žalobě proti rozhodnutí o rozkladu rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem, jak bylo uvedeno výše.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jejichž naplnění spatřuje v porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem, konkrétně ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu. Předně je tedy nutno uvést, že podané námitky lze podřadit pouze důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť pouze tento zákonný důvod (vyjma případy, kdy není soud rozsahem či důvody kasační stížnosti vázán - § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu při jeho přezkumu tzv. průnik do řízení před správním orgánem. Uvedené námitky jsou ovšem formulovány zcela obecně, aniž by bylo lze určit, jakých konkrétních pochybení se měl správní orgán podle stěžovatele dopustit. Jediný v úvahu připadající argument ve prospěch stěžovatele by přitom mohl spočívat v rozporování závěru krajského soudu, jímž se tento ztotožnil s rozhodnutím ministra vnitra, že rozklad byl stěžovatelem podán opožděně. V tomto ohledu však stěžovatel žádné skutečnosti, jež by mohly mít pro posouzení oprávněnosti uvedeného závěru význam, neuvádí. Argumentace obsažená v kasační stížnosti tak mívá podstatu rozhodnutí krajského soudu, jakož i rozhodnutí správního orgánu II. stupně a nedotýká se důvodů pro posouzení rozkladu stěžovatele jako opožděného. V souladu se zásadou dispoziční, jíž je řízení ve správním soudnictví ovládáno, se tak Nejvyšší správní soud touto otázkou nezabýval, neboť její zodpovězení soudem ani ministrem vnitra stěžovatel v podané kasační stížnosti nijak nezpochybnil.

Jen jako poznámku *obiter dictum* pak Nejvyšší správní soud ke zcela obecně formulovaným námitkám porušení správního řádu uvádí následující: Ve správním spisu je založena žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu, který byl se stěžovatelem proveden, dále i Hodnocení Slovenské republiky jako bezpečné třetí země oddělením zahraničních vztahů a informací o zemích původu, odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 5. 4. 2001, jakož i část Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Slovenské republice za rok 2000. Informace obsažené v těchto listinách jsou podle Nejvyššího správního soudu řádným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Výpovědi samotného stěžovatele ve správním řízení a informace zajištěné správním orgánem o Slovenské republice jako bezpečné třetí zemi představovaly potřebné podklady pro rozhodnutí a prvoinstanční správní orgán tak dostal své povinnosti zjistiť přesně a úplně skutečný stav věci (§ 32 odst. 1 správního řádu). Co se týče odkazu na články Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, není z kasační stížnosti zřejmé, jaké „záporné faktory“ či zkušenosti dalších osob má stěžovatel na mysli, a jakým způsobem by tedy měly citované články dopadat na konkrétní případ stěžovatele. Jen pro úplnost k věci Nejvyšší správní soud podotýká, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o azyl jako zřejmě nedůvodné jsou výroky o azylu dle ust. § 13 a 14 zákona č. 325/1999 Sb. o překážce vycestování dle ust. § 91 cit. zákona nadbytečné.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu,

nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, prokazatelné náklady řízení o kasační stížnosti mu však nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za tři úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 9 odst. 3 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3000 Kč a režijní paušál dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 225 Kč, celkem tedy 3225 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. května 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu